

Sevaplarımız günahlarımızdan ağır olursa kurtulur muyuz?

İsmail Bey: “Sevaplarımız günahlarımızdan ağır olursa kurtuluruz ve Cennete gireriz diyorlar. Böyle konuşmalar insanları günah işlemeye yönlendirmez mi?”

ADIM ADIM YAKLAŞAN MÜJDE

Öncelikle af ve kurtuluş günleri olan Ramazan ayına adım adım yaklaştığımızı bir müjde gibi hatırlayalım.

Ve unutmayalım ki, Cennet Allah’ın lütfu, Cehennem ise azap yurdu. Mahşer’de keskin bir adalet vardır; ama mağfiret de vardır, şefaath da vardır. Fakat kime ne, ne kadar tecelli edecek; takdir Cenâb-ı Allah’ındır. Bu konuda ‘yüzde’ vermek şimdilik bizim için yanıltıcı olur. Çünkü yüzde vermek hesap tutucu ile ilgili bir kavramdır. Neyi kaç yazacağını biz bilemeyiz. Ancak biz sadece amelimizde ihlâslı olmamız gerektiğini biliriz. İhlâslı amelin keyfiyet değeri Allah katında çok yüksektir. Meselâ hadiste “Elhamdülillah kelimesi mizanı doldurur. Sübhanallahi velhamdülillahi tespihleri sevap bakımından yerle gökler arasını doldurur.”¹ buyrulur. Bu nasıl bir dolduruştur? Anlaşıyor ki, bir ‘elhamdülillah’ kelimesi mizanda bütün günahlardan ağır basıyor. İnsan bağışlanıyor. Ama bu elhamdülillah kelimesi, nasıl bir elhamdülillah kelimesidir? Burada kemiyet değil, keyfiyet önemlidir!

Hiç şüphesiz, Allah hem Âdil’dir, adalet sahibidir; hem Rahîm’dir, Gafur’dur, merhamet ve rahmet sahibi, mağfiret ve bağışlama sahibidir. Amellerimizin tam karşılığını adâletle verir, sevabımızı ise fazlından ve lütfundan ihsan eder.

ALLAH KULLARINA ZULMETMEZ

Suç karşılığında insan ya ceza görür, ya bağışlanır. Üçüncü şık yoktur. Eğer suçunu itiraf etmiş ve pişman olmuşsa, en ilkel kavimlerde bile insanlar bağışlanmıştır. Eğer suçuna suç katmış ve pişman olmamış ise her yerde ve her toplumda insan cezalandırılmıştır.

Adalet de, af da Allah’ın sıfatlarındandır. İki sıfat birbiriyle çelişmez, bilâkis birbirini

tamamlar. Af ile yola gelen insan affedilir. Af ile yola gelmeyen ve azgınlaşan insan ise ceza görür. Unutmayalım ki, medenî toplumlarda da, ilkel toplumlarda da bazen pişmanlık kanunları ile insanlar işledikleri suçlardan affediliyor Pişman olanı affetmek insanlık açısından büyük bir fazilettir. Nitekim biz de birçok dostumuzu bize karşı işledikleri suçlarından affetmişiz, hak ettikleri halde hemen cezalandırmamışızdır. Diğer yandan bizzat kendimizin de sık sık affa ve bağışlanmaya ihtiyacımız olduğu bir vakiadır.

Günahın karşılığında ceza görmek ile bağışlanmayı Bedüzzaman şöyle bir misal ile açıklıyor: Zehir içen adamın, Allah'ın koyduğu âdil fıtrat kanununa göre hastalanması veya ölmesi lâzımdır. Eğer ölümden veya hastalıktan kurtulursa, Allah'ın fazlına mazhar olmuş olur.² Bu demektir ki, Allah fıtrat kanunlarını bazen kullarının lehine değiştiriyor. Fakat kullarının aleyhine olacak şekilde değiştirmiyor. Yani Allah kullarına zulüm yapmıyor.

KUL TÖVBE EDER, ALLAH BAĞIŞLAR

Azap, çile, musîbet ve keder kula hak ettiği için verilir. Bu zulüm değil, adâlettir. Ve yaptığı kötülüklerin bire bir karşılığıdır. Derdi gören, sıkıntıya düşen, gam ve keder çeken kul ise, döner yine Allah'a sığınır. Allah'a duâ eder, günahlarını hatırlar, itiraf eder, yaptıklarına pişman olur, bağışlanmak ister. Allah da onu bağışlar ve sıkıntısını kaldırır, hastalığına şifa verir, gam ve kederini giderir. Allah bir kulunu bir günahı dolayısıyla bağışlamışsa, artık o günahı dolayısı mahşerde kuluna soru sormaz ve o günah sebebiyle cehenneme atmaz.

“De ki, ey günahı aşırı giderek nefislerine zulmetmiş olan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Muhakkak ki Allah bütün günahları bağışlar.”³ Âyeti Allah'ın af ve bağışlamasını, mağfiret ve merhametini bütün insanlığa ilân ediyor.

Önceki âyet Allah'ın adâletini, bu âyet Allah'ın affını ve bağışlamasını dile getiriyor. Bu iki âyet birbiriyle elbette çelişmiyor. Allah'ın, kullarına yaptıklarını bire bir göstermesi de, kullarının günahlarını affetmesi de yüksek tecellilerindendir. Her ikisi de Allah'ın sıfatıdır. Allah affettiği zaman elbette kulunun günahını örtmüştü, cezasından vazgeçmiş, onun şerrini ve seyyiatını hasenata ve iyiliklere çevirmiş olur.

Allah'ın zulmetmediğini bilmemiz, Allah'ın zalim olmadığından emin olmamız, Allah'ın takdir ettiklerinin bizim kötülüklerimize bire bir karşılık geldiğini teslim etmemiz yeterlidir! Kulluğumuza yakışan günahlarımızı itiraf edip tövbe etmektir. İş mahşere bırakmamaktır!

Dipnotlar:

- 1- Rıyazu's-Salihin, c.1, s. 49, 1/25.
- 2- Mesnevî-i Nûriye, s. 201.
- 3- Zümer Sûresi: 53.